

ferencen havde ment, at Danmark i Modsætning til Sverige, Norge, Tyskland, England o. s. v. havde særlige Forhold, havde den og ikke Ministeren skullet tage Hensyn dertil. Akkurat det samme gælder den Bemærkning, der er gjort i § 427, men Ministeren overlader altsaa til Rigsdagen at træffe Afgørelse, og jeg mener, det er fuldkommen i Strid med dansk parlamentarisk Skik.

Den højtærede Minister var meget fornærmet paa mig, fordi jeg ved Afslutningen af Lærlingelovens Behandling beskyldte ham for i den Sag at optræde internationalt unfair, og han protesterede ud fra to Synspunkter. For det første gjorde den højtærede Minister gældende, at jeg havde sagt, at det at fremsætte Lovforslaget om Ratifikation til Forkastelse her i Tinget var unfair; men, sagde han, han havde ikke i Sinde at fremsætte Lovforslaget til Forkastelse. Nu maa den højtærede Minister ikke tro, at jeg hænger mig saaledes i Formen, at jeg bryder mig om, hvorvidt han siger her, at han ønsker, at disse internationale Vedtagelser maa blive imødekømt i den Udstrækning, som Rigsdagen maatte finde o. s. v., naar i samme Øjeblik den højtærede Ministers Partis Ordfører anbefaler, at dette Lovforslag forkastes. Det er Spørgsmaalet om Realiteten og ikke Spørgsmaalet om den Formalitet, Ministeren har benyttet, som interesserer mig, og Realiteten er, at han her har fremsat Lovforslaget om 8 Timers Arbejdsdagen til Forkastelse, det fik vi klart at vide af Venstres Ordfører.

Det var Ministerens første Argument imod Beskyldningen for at optræde internationalt unfair. Men dernæst gjorde Ministeren gældende, at han havde undersøgt meget nøje, om han havde Lov til at gøre det; han havde undersøgt i Detailler, om det var i Overensstemmelse med Fædstraktaten, og havde ogsaa ladet forhøre rundt omkring, om han havde Ret til at gaa frem paa denne Maade. Men den højtærede Minister misforstod mig. Jeg beskyldte ham ikke for at overtræde Loven, i saa Fald havde der foreligget en Embedsforsømmelse, men det har der ikke fra min Side været tænkt paa. Jeg beskyldte ham for at optræde internationalt unfair, det kan man gøre indenfor den af Loven foreskrevne Grænse, idet man kravler lige langs Grænselinien, og det skulde jeg mene, den højtærede Minister har gjort i dette Tilfælde. Men da vi kun har Partiet Venstres Ordførers Udtalelse og ikke Ministerens Udtalelse med Hensyn hertil,

vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Sigurd Berg — thi efter at han som Minister har undladt at tage Ansvaret for Fremsættelsen af Lovforslaget, synes jeg, den eneste Konsekvens deraf maa være, at jeg spørger det ærede Medlem Hr. Sigurd Berg —, om han slutter sig til den Opfattelse, der er gjort gældende af Arbejdsgiverrepræsentanterne i Socialraadet: at fordi der er vedtaget Forslag til en stor social Reform paa en Kongres, behøver vi ikke af den Grund at vedtage den — jeg vil gøre opmærksom paa, at Arbejdsgivernes Udtalelse her: Fordi der er vedtaget noget paa en Kongres o. s. v., i og for sig er en Fornærmelse mod den til Folkeforbundets Organisation knyttede Konference — eller om det ærede Medlem paa den modsatte Side vil slutte sig til Raadmand Philippsens Udtalelse i Anledning af Lovforslaget angaaende Barselkvinder, at det vilde være aabenbart Oprør mod en international Overenskomst, hvis man ikke fulgte de af Konferencen givne Forskrifter. Jeg vil altsaa gerne vide: Erklærer det ærede Medlem Hr. Sigurd Berg sig enig i den danske Arbejdsgiver- og Mesterforenings Opfattelse, eller slutter han sig til det Synspunkt, at det ikke at ville tiltræde Forslaget er Oprør mod en international Overenskomst?

Med Hensyn til det formelle, Fremgangsmanden — det er jo det reelle, at Ministeren hidtil ikke har taget Stilling til Spørgsmaalet —, skal jeg endelig gøre en Bemærkning, som atter viser, at Ministrene kryber i et Musehul for at undgaa alt Ansvar i denne Sag, Ministeren har undersøgt Forholdene og sagt: Hvad Vej kan jeg finde, som mindst kompromitterer mig til Højre eller Venstre, naar jeg skal fremsætte disse Forslag, hvad jeg er absolut tvunget til? Nu plejer en ansvarlig Minister at møde her i Tinget og meddele os sin Opfattelse; saa ved vi alle sammen, at hans Departementschef, Kontorchef og Fuldmægtig i Forvejen har madet ham — det er deres Pligt — med disse Oplysninger. Men hvad er der sket i denne Sag? De mange Angreb, som det ærede Medlem Hr. Rode har rettet mod Ministeren for ikke at rette sig efter de sagkyndiges Raad, har paavirket Ministeren i høj Grad, saaledes at han har lavet Hokus-Pokus og pludselig forvandlet Departementschefen, Kontorchefen og Fuldmægtigen til delegerede ved et Møde, der fremkommer med en højtidelig Udtalelse om Fremgangsmanden i denne Sag, og saa kan Ministeren komme og sige: Jeg har fulgt de sagkynd-